

KIPINÄPARTIO RY:N JÄSENLEHTI
NRO 1/2002

PARTSIKA

Päätoimittajalta.....
Markus Perälä

Kipinäpartion perinteinen Partsika-lehti on ilmestynyt pitkän tauon jälkeen. Lehden syntymistä edesauttoivat monet mielenkiintoiset tapahtumat, niistä mainittakoon etenkin Parkanossa keväällä järjestetty sudenpentukisa. Unohtaa ei sovi myöskään nykyaikaisen tietotekniikan suomia mahdollisuuksia, tämäkin lehti sai muotonsa suhteellisen vähällä vaivalla. Suurin yksittäinen työ olikin juttujen tekeminen, joka sujui kipalaista delegointitaitoa hyväksikäyttäen aika mukavasti.

Partsika-perinne ei suinkaan lopu tähän lehteen, vaan jatkoa on luvassa. Samalla peräänkuulutetaan mahdollisimman monen henkilön aktiivista osallistumista lehden tekoon. Eli kaikki lehden tavoittamat henkilöt ovat tervetulleita tekemään yhteistä lehteä. Mukaan lehteä tekemään pääsee olemalla yhteydessä toimitukseen tai partiojohtajaan. Myös Kolon postilootaan voit jättää Partsikaan haluamaasi materiaalia. Toimituksen yhteystiedot löytyvät lehden lopusta.

MATKALLA METSÄÄN

SUDENPENTUKILPAILU PARKANOSSA
11.5.2002

Partiokilpailutoimintaa Parkanossa.....

Karhu-vartio

Partiokilpailut Parkanossa:

1985: Sudenpentukisa: Lumpeenkukka

1995: PT-kisa: Paroonin koitos

2002: Sudenpentukisa: Matkalla metsään

2006: PT-kisa?

Matkalla Metsään

Kisojen suunnittelu aloitettiin jo hyvissä ajoin alkuvuodesta. Kilpailupaikan ja vastuullisten varmistuttua alkoi suunnittelua pyöriä monella sektorilla: rata, tehtävät, huolto, ruokailu yms. Suunnittelun ollessa hyvässä vaiheessa kutsuttiin esittelytilaisuuksien kautta vanhempia ja tuttavuuksia työtehtäviin kisoihin. Rekrytointi onnistui yleisesti ottaen hyvin ja kaikki rastipaikat saatiin miehitettyä aika mukavasti.

Reitin suunnittelua ohjasi letturasti. Se nimittäin vaati tuli-elementtinsä vuoksi sopivan paikan, johon olisi turvallista sijoittaa paistopisteet. Paikka löytyikin sorakuopasta. Reitti sitten rakennettiin siten, että molemmista suunnista olisi suunnilleen yhtä pitkä matka letturastille. Tehtävässä

onnistuttiinkin aika hyvin ja reitistä saatiin mukava kulkea eikä kisan aikana muodostunut kuin tilapäisiä ruuhkia rasteille.

Kisojen ydinryhmä kokoontui jo perjantaina kisakeskukseen, josta siirryttiin maastoon, jossa rastipäälliköt ratahenkilöstön johdolla selvittivät rastiensa paikat. Rastipisteet valmisteltiin mahdollisimman pitkälle ja reittiä hiottiin mm. asentamalla siltoja ojien ylitse. Ratahenkilöstö yöpyi paikan päällä, jotta olisi valmis heti aamulla hyökkäämään töihin.

Aamulla jo klo 6:n jälkeen alettiin viritellä kisapaikalle johtavia opasteita. Klo 7:n jälkeen rastipäälliköt ja järjestelytoimikunta kokoontuivat kisakeskukseen palaveriin. Hieman ennen klo 8:aa paikalle saapuivat loputkin ja vähän myöhemmin ensimmäiset kilpailijat saapuivat. Kaikkien ollessa koolla pidettiin juhlallinen avajaistilaisuus, jonka jälkeen kilpailijat siirtyivät tekemään aloitustehtävää.

Aloitustehtävänä oli hyppykepan tekeminen. Ensimmäisen rastin jälkeen reitti kulki siten, että toiset kulkivat sitä vastapäivään, ja toiset myötäpäivään. Tällä järjestelyllä varmistettiin rastien mahdollisimman tasainen kuormitus. Rastit

olivat vaikeusasteeltaan kohdennettuja juuri sudenpennuille. Suunnistusta reittiin ei sisältynyt vaan reitti oli kokonaisuudessaan merkitty puihin kiinnitetyillä keltaisilla nauhoilla. Kisan viestiliikenne hoidettiin metsästäjiltä lainatuilla radiopuhelimilla, joista olikin korvaamatonta apua kisan aikana. Kisatoimisto ja tuloslaskenta sijaitsivat leirikeskuksen toimistohuoneessa, johon oli sijoitettuna kaksi tietokonetta tulostimeen. Tuloslaskenta toimi kisan aikana hyvin ja tuloksia tippui tasaiseen tahtiin ilmoitustaululle.

Ensiapurastilla on hoidettava nilkan nyrjähdys.

*Letturastilla riitti rastihenkilöillä valvottavaa.
Laulurastilla piti tehdä uusi sanoitus lauluun.*

Hyppymies – lippukunnan syysleiri..... Karhu-vartio

Leirille osallistuvat vartiolaiset kerääntyivät aluksi Kololla, jossa täyttelimme vielä vesivarastoja ja keräsimme leirimaksut. Sieltä lähdimme sitten omilla kyydeillä kohti Valkeista. Osa porukasta oli jo aikaisemmin mennyt virittelemään paikkoja kuntoon.

Perillä aloimme pimeässä pystyttää puolijoukkueteltoa, jossa vartiolaisten oli tarkoitus nukkua. Alkutoimien jälkeen oli iltapalaa. Puoli yhdentoista aikaan vartiolaiset ja osa johtajistosta siirtyivät teltaan. Ensimmäinen kipinämikkovuoro alkoi kello 24.00

Lauantaiaamuna herättiin klo 8 maissa aamupalalle. Sudenpennut saapuivat klo 10 aikoihin. Vartiolaiset lähtivät tekemään "lunnaita" neidon pelastamiseksi, samalla sudenpennut leikkivät majan ympäristössä ja tutustuivat talviteltaan Jaakko Kuivasen opastuksella.

Lunnaiden teon ja luovutuksen jälkeen vartiolaiset tekivät ruokaa itselleen, eli luonnollisesti makaronimössöä. Lunnaisiin muuten kuuluivat mm. ikiliikkujan suunnittelu, pannunalusen teko narusta

ja kalan paisto Trangialla. Ruuan jälkeen alkoi suunnistus. Rastit olivat vaikeissa paikoissa ja ryhmällä kului runsaasti aikaa niiden löytämiseen, mutta kaikki pääsivät lopulta majalle. Suunnistuksen jälkeen oli välipalaa.

Tauon jälkeen vartiolaiset menivät parkkipaikalle rakentamaan varsijousia. Tätä ennen sudenpennut olivat ryhmässä rakentaneet katapultin. Rakentelutuokion jälkeen oli vuorossa ruokailu. Ruuan jälkeen oli vapaata oleskelua ennen iltanuotiota.

Valmis katapultti.

Iltanuotio pidettiin sisällä laulamisen, kilpailujen ja sketsien merkeissä. Tukin tarinan jälkeen oli sudenpentujen vuoro lähteä kotiin. Vartiolaiset aloittivat yösuunnistuksen majan ympäristössä. Suunnistusrupeaman jälkeen oli jo aika siirtyä telttaan ja aloittaa kipinämikkovuorot.

Sunnuntaiaamuna aamupalan jälkeen pakkasimme kamppeet, purimme teltan ja siivosimme kämpän. Tämän jälkeen aloimme ryhmässä rakentaa kukin omaa majaa puuhun. Korkein maja nousikin kolmen metrin tuntumaan. Työnteon lomassa söimme nakkikeittoa. Leiri päättyi majojen ollessa jo lähes valmiita klo 13.

Nuotion sytytystä Valkeisten metsäautotiellä.

Karhun taival '3.....

Karhu-vartio

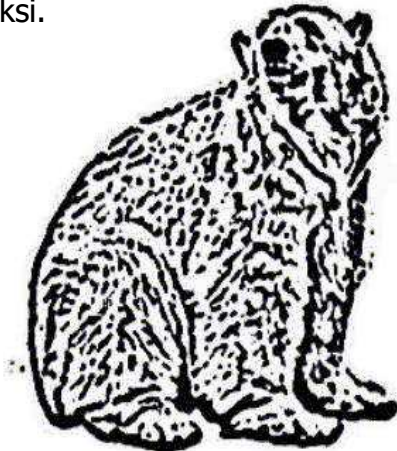
Retkemme alkoi Viinikan pururadalta kuuden maissa illalla. Lähdimme seuraamaan pururadalta erkanevaa Paroonin taivalta. Tavoitteenamme oli perjantain osalta Peräjärven tuntumassa sijaitsevan Saaresjärven rannalla oleva leiri- ja nuotiopaikka. Matkan varrella oli useita hirvitorneja ja totesimme helpottuneina, että hirvenmetsästys alkaisi vasta huomisen koittaessa. Tähän tapahtumaan olimme varautuneet ottamalla mukaamme mahdollisimman paljon punaisenräikeitä vaatteita ja muita näkyviä merkkejä. Polku kulki pururadalta kohti Pitkäjärveä osin tietä, osin sähkölinjan aukkoa pitkin. Matkamme kulki rautatien ylitse, jossa pysähdyimme juomatauolle. Onneksemme ohitse sattui kulkemaan SR1:n vetämä tavarajuna, jota ihailimme. Illan jo hämärtyessä teimme uuden reittisuunnitelman sudenpentukisoista hankitun paikallistuntemuksen pohjalta. Emme kulkeneetkaan metsässä kulkevaa merkittyä polkua, vaan oikaisimme metsäautotietä pitkin. Kun polku myöhemmin ylitti tien, niin siirryimme jälleen kulkemaan sitä pitkin. Peräjärven nurkalla merkityn polun opasteet loppuivat yhtäkkiä, koska paikalla oli ollut hakkuutoimintaa. Onneksi pienen ajan kuluttua paikalle osui autolla hilpeä illanviettoseurue, joka

neuvoi meidät uudelleen merkitylle reitille. Loppumatka olikin jo hyvin merkitty ja selvisimme muitta mutkitta perille. Saavuttuamme paikalle teimme nuotion ja valmistimme iltapalaa. Lopulta siirryimme nukkumaan pieneen laudoista tehtyyn majaan.

Aamulla herätessämme ällistyimme aukaistessamme majan oven, nimittäin yön aikana oli satanut lunta. Kaikesta huolimatta teimme aamupalaa nuotion ääressä ja otimme valokuvia talvisesta maisemasta. Tavarat pakattuamme jatkoimme matkaa hapuillen etsiessämme merkkejä polusta. Päivän mittaan lumi väheni ja paikat sitä mukaa kastuivat. Olosuhteiden johdosta viivästynyt aikataulu, märät vaatteet ja juuri epämukavat olosuhteet aiheuttivat ylimääräistä tuskaa vaeltaessamme loputtomalta tuntuva matkaa eteenpäin. Osa porukasta koki retken haasteet liian haastaviksi ja he päättivät lähteä kotiin. Loput porukasta jatkoivat loppumatkan Mikonniemen kämpälle. Kämpällä valmistimme ruokaa. Ilta oli jo niin pitkällä ja kämpässä olivat mukavat olosuhteet, joten päätimme asettua asumaan kämpälle. Alkuperäisen suunnitelman mukaan meidän olisi pitänyt tehdä kämpällä vain ruokaa, ja katkaa se jälkeen yöpymispaikkaan Leveelahden kämpälle.

Illan mittaan kulutimme aikaa juttelemalla, kuivattelemalla vaatteita ja lettuja paistamalla.

Heräsimme varsin vapaamuotoisesti ja omassa tahdissamme teimme itsellemme aamupalaa. Aamutoimien jälkeen lähdimme varsin virkeinä ja reippaina kohti viimeistä määränpäätä, Seitsemistä. Matka kansallispuistoon oli suurilta osin helppokulkuista tietä tai polkua. Matka taittuikin hyvin nopeasti. Pian olimme jo sahan nurkilla ja sieltä jatkoimme kohti Kuruntietä. Kuruntiellä teimme uuden tilannearvion. Päätimme lopettaa vaelluksen jo siihen, sillä loppumatka Seitsemisen luontokeskukseen olisi ollut asfalttietä. Ennen kyytin tuloa keitimme vielä Trangialla teetä lämmikkeeksi.

Karhu-vartion logo.

Tulikettu-, Kettu- ja Sudenhuuto-laumojen retki Kipsuun.....

Marjo ja Miia-Mari Niemenmaa

Saavuimme Kipsun parkkipaikalle lauantaina klo: 16.00, josta laivurimme Juhani kuljetti meidät ja kaikki tavaramme, monta venelastillista, turvallisesti veden yli. Raahasimme tavarat ylös majalle, jonka jälkeen kokoontuimme harjoittelemaan lipunnostoa ja nostimme lipun oikeaoppisesti. Sen jälkeen menimme sisälle syömään Anitaan keittämää nakkisoppaa.

Seuraavaksi ohjelmassa oli puukon käsittelyä, jota opettivat Taru ja Juhani, me vuolimme kiehisiä ja saimme kokeilla myös käytännössä kuinka niillä saa valkean syttymään takkaan. Teimme myös tuuletustelineen makuupusseille ja leikimme kymmentä tikkua laudalla. Kohta olikin jo ilta ja iltapalan ja iltanuotion aika. Meidän ollessa ulkoleikeissä Niina-Marian ja Juhaniin kanssa Taru ja Anita olivat arponeet meille nukkumapaikat sisällä mökissä, niin pääsimme kinastelematta kuuntelemaan Anitaan iltatarinaa ja kohta kämppään laskeutui hiljaisuus kun kaikki nukkuivat.

Sunnuntaiaamuna oli herätys klo 8.00. Teimme aamutoimet ja Niina-Marian kanssa aamujumpan, jonka jälkeen menimme Tarun ja Anitan valmistamalle aamupalalle. Seuraavaksi oli vuorossa Niina-Marian ohjaama luontopolku, jonka tehtävät käsittelivät mm. jokamiehen oikeuksia.

Sitten seurasi retken kohokohta, porukka jaettiin kahteen osaan, toinen puoli meni Tarun, Juhaniin ja Niina-Marian kanssa opettelemaan melomista ja toinen puoli jäi Anitan kanssa harjoittelemaan Trangian käyttöä ja jonkin ajan kuluttua vaihdettiin ja niinpä kaikki pääsivät kokeilemaan kanootteja käytännössä, eikä kukaan tainnut edes kastua pahemmin.

Seuraavaksi olikin vuorossa ruokailu (lihamakaronilaatikkoa) ja sitten siivosimme ja pakkasimme tavaramme pois lähtöä varten. Ennen kotiin lähtöä oli kuitenkin vielä merkkien jako ja lipunlasku. Kello oli kutakuinkin 14.00 kun taas raahasimme kaikki tavaramme rantaan, josta laivurimme Juhani kuljetti meidät ja tavarat toiselle puolelle, jossa vanhempamme jo meitä odottelivatkin.

Retkellä olivat mukana sudenpennut: Jenna, Hanna, Miia-Mari, Marjo, Kimmo, Ilkka, Teemu T., Teemu V., Jyrki, Joonas ja Jouni ja johtajat: Taru, Juhani, Niina-Maria ja Anita.

Partsika Internetissä.....

Partsika on luettavissa myös lippukunnan kotisivuilla. Lehti on tallennettu PDF-muotoisena tiedostona, jonka avaaminen onnistuu Adobe Acrobat Reader – ohjelmalla. Ohjelman voi noutaa ilmaiseksi vaikkapa osoitteesta www.adobe.com

PARTSIKA

Miekka kivessä.....

Tukki

Oli tiistai 5 Huhtikuuta vuonna 1983, siis liki 20 vuotta sitten. Meillä oli Kettu vartion kokous meneillään. Olin perinteisesti kertonut kuukauden ensimmäisen kokouksen päätteeksi jonkun tarinan.

Tällä kertaa olin valinnut tarinan "Miekka kivessä" lähestyvän Yrjön-päivä juhlan johdosta (partiolaisuus ja ritari perinnehan liittyy Ritari Yrjön kautta läheisesti yhteen). olin sijoittanut tarinan Alkkiavuoren huipulle, jossa vieläkin näkyy tuon ajan jäänteinä kiviä hautaröykkiöitä. Tarina teki selvästikkin suuren vaikutuksen nuoriin vartiolaisiin. Kokouksen jälkeen he jäivät kolon pihaan juttelemaan.

Seuraavana päivänä koulussa kuulin Vesalta, että Kalevi ja Jorma olivat päättäneet lähteä tulevana viikonloppuna tutkimaan kahdestaan paikka toiveenaan löytää miekka. Tuon kuultuani en voinut vastustaa kiusausta tehdä pojille pikku jekku. Otin kotoa vaarin vanhan upseerinmiekan ja ajoin pyörällä Alkkiavuorelle. Etsin sopivan kivikasan ja piilotin miekan sinne.

Seuraavan viikon kokoukseen pojat saapuivat tohkeissaan kertoa löytäneensä ritarin miekan vuorelta. Nauruani pidätellen pyysin heitä näyttämään aarteensa. Poikien kaivaessa miekkaa ulos suojaapussista hyytyi hymyni. Miekka oli komea ja ilmeisen hyvässä terässä koska se oli viiltänyt suojaapussiin useita viiltoja, mutta miekka ei ollut minun sinne kätkemä!

Hämmentyneenä kerroin pojille tekemäni, mutta epäonnistuneen, kepposen. Tämän jälkeen pojat saivat uutta intoa : me lähdemme koko vartion voimalla ensiviikonloppuna tutkimaan vuotta, josko sieltä löytyisi lisää vanhoja aarteita.

Meille vartionjohtajille oli järjestetty talvella toimittaja kurssi, jonka johdosta innostuin kirjoittamaan (ehkä hivenen liioitellun) jutun Ylä-Satakuntaan meidän tulevasta retkestä.

Koitti viikonloppu ja pakkasimme tavarat –aioimme tietysti yöpyä laavussa. Ajoimme kauniissa kevättilmassa Alkkiavuorelle. Vaikka päivä oli jo pidentynyt huomattavasti emme kerinneet perjantai-iltana muuta kuin pystyttää laavut ja tehdä rakovalkean sen eteen. Jaoimme kipinämikko vuorot. Illan aikan paistoimme makkaraa ja lättystä sekä juttelimme huomisen päivän etsinnöistä.

Raskas kouluviikko sekä pyörämatka vaati veronsa, niinpä menimme nukkumaan. Kello neljä tuli minun vuoroni toimia kipissä. Edellisessä vuorossa ollut Jorma kertoi kuulleensa erikoista ääntä metsästä. Hän rauhoittui kerrottuani pöllöjen pitävän yleensä täällä miltei läpi yön pitävän meteli yllä.

Vuoroni alkoi rauhallisesti, rakotuli paloi ja räiskähteli silloin tällöin. Yhtäkkiä kuulin hevosen kavioiden kapseen. Yritin tähyillä äänen suuntaan, mutta lamppuni valokeila ei valaissut kauas. Äänen loputtua laitoin kaiken väsymyksen ja vilkkaan mielikuvituksen tiliin. Vuoroni päätyttyä herätin seuraavan vahdin.

Aamulla herättyämme sanoi Kalevi –tuo järkevänä pitämäni vartiolainen- kuulleensa hevosen ääniä yöllä. Koska samalla muistin itsekin kuulleen ja muutkin kertoivat samalla tavalla, en voinut kuin rauhoitella poikia valistamalla mitä väsymys, jännitys ja metsän äänet saavat aikaan vilkkaassa mielikuvituksessa.

Jaoimme etsintä alueet ja aloitimme etsinnät. En kerinnyt mennä kovinkaan kauas kun jo kuulin muiden huutelevan nähneensä hevosen jälkiä! Samaan aikaan näin itsekin jälkiä. Pidimme lyhyen

neuvottelun mitä tekisimme. Päätimme kaikesta huolimatta jatkaa aarteen etsintää.

Haravoimme koko päivän vuoren lakea etsien kaikki kiviröykkiöt. Illalla väsyneinä saavuimme leiriin päätyen lopettamaan etsinnät. Loimutimme nuotilla ostamani kalan ja menimme nukkumaan. Noin kello 23:27 herätti kipinä meidät huudoillaan, noustuamme hän kertoi nähneensä ratsastajan.

Tarkkailimme kaikki maastoa ja hetken kuluttua näimme kaikki miehen ratsun selässä tulevan meitä kohti. Meitä lähestyi sarkapukuinen mies hyvin vihaisen näköisenä. Olimme lähdössä pakoon kun hänen huutonsa pysäytti meidät : ”Hei te rakkarit te ette kyllä varasta mun aarretta!” . Pysähdyin kääntyen häntä kohden. Miehen silmät leiskuivat vihaa samalla kun hän heilutti kuokkaa pänsä yläpuolella.

”Hei me ollaan partiolaisia, emmekä tahdo sinulle mitään pahaa” huusin. Mies pysäytti hevosesensa ja hyppäsi alas sanoen ”Antakaa isovanhempani levätä täällä rauhassa, sillä hän on omalta osaltaan pelastanut myös teidät taistelullaan”.

Mies oli paikallinen viljelijä, joka halusi pitää paikan oman pyhättönään menneille pyhimyksille osoittaen kunniaansa säilyttämällä heidän aarteensa.

Kuulin tämän tarinan "Kasilta". Hän pyysi minua säilyttämään tämän tarinan omana tietonani suojellakseen maanviljelijää. Koska aarre tuli myöhemmin julkisuuteen katsoin aiheelliseksi tuoda tämä "Kasin" loistava tarina julkisuuteen.

Kipinäpartio ry:n yhteystietoja.....

WWW: <http://www.lpk.partio.fi/sata/kipa>

Email: kipa@sata.partio.fi

Maija Ala-Kauhaluoma, laumanjohtaja
gsm: 040 – 755 1482

Juhani Haapakoski, vartionjohtaja
juhani.haapakoski@surfeu.fi
gsm: 040 – 574 8902

Taru Kujansuu, lippukunnanjohtaja
taru.kujansuu@metso.com
gsm: 040 - 587 5695

Seppo Lehtovuori, Valkeisten majan isäntä
koti: 448 3055

Anne-Mari Lepistö, laumanjohtaja
gsm: 040 – 763 2728

Emilia Mantila, vartionjohtaja
gsm: 0400 – 739 776

Teemu Mantila, vartionjohtaja
gsm: 040 – 574 8784

Anita Niemenmaa, sihteeri
jukka.niemenmaa@ippnet.fi
koti: 448 1374

Markus Perälä, vartionjohtaja
markus.perala@mbnet.fi
gsm: 050 – 328 6595

Kari Tukiainen, apulaislippukunnanjohtaja
kari.tukiainen@metsopartners.com
gsm: 050 - 561 1067

Sauli Ylinen, vartionjohtaja
gsm: 0400 – 478 689

Partsikan toimitus.....

Numero 1/2002

Päätoimittaja: Markus Perälä
markus.perala@mbnet.fi, gsm: 050 - 328 6595

Kiitokset kaikille avustajille!

Seuraavassa Partsikassa:.....

- Esittelyssä kaikki laumat ja vartiot
- Tehtäviä sudenpennuille
- Ajankohtaisia uutisia ja tapahtumia

Solmuja, pikkuleipää, adventtikalenteri ja saunan hormi.....

On kai olemassa jonkinlainen myytti, jonka mukaan partiolaiset ovat solmuja ja nuotioita väkertävä sinihuisia kummajaisia. Aku Ankasta tutut veljenpojat Tupu, Hupu ja Lupu ovat jo vuosikymmeniä urheina sudenpentuina käsikirjansa avulla selvittäneen hankaliakin juttuja. Tenavissa partiolaiset kaupustelevat puolestaan pipareita.

Mutta kuinka moni oikeastaan tietää, että ainakin Suomessa partiolaiset myyvät omaa adventtikalenteriaan piparien sijaan. Partiolaisten adventtikalenteri on perinteikäs joulun tuoja, joulun kaupallistumisesta huolimatta. Partiolaiset siis julkaisivat Suomen ensimmäinen adventtikalenterin vuonna 1947 (toivat idean muuten Ruotsista). Kalenterin suosio on säilynyt, vaikka suklaan tuoksu ei luukuista leijalekaan. Kyse onkin enemmän adventtikalenteriperinteen jatkamisesta ja

partiotyön tukemisesta. Ja ainakin itse ostan mieluummin partiolaisten adventtikalenterin ja kunnan suklaalevyn kuin suklaakalenterin, jonka suklaa ei mielestäni ole ollenkaan niin hyvää kuin vaikka Fazerin sininen. Ja toisaalta ei se kaupan suklaakalenterikaan ole se aito ja oikea.

Viimeisimmässä Partio-lehdessä kyseltiin ei-partiolaisilta, mikä on partiolaisten adventtikalenteri. Kovin moni ei ollut siihen törmännyt, mutta suhtautuminen oli positiivista. Ehkei tuo kalenteri ole täällä Parkanossakaan kaikille tuttu. Tietysti partiolaisten vanhemmat ja tuttavat ovat ehkä nähneet ja vanhat konkarit ja entiset partiolaiset varmasti muistavat juosseensa talosta toiseen, rapusta rappuun ja ovelta ovelle myymässä kalentereita. Pienen partiolaisen silmissä muutama kalenteri kassin pohjalla painoi paljon ja eikä tuntunut kivalta, kun ovi sulkeutui, eikä kauppoja tullut. Toisaalta riemu oli kuitenkin suurempi, kun kaikki kalenterit oli myyty ja oma ryhmä oli kenties myynyt enemmän kuin toiset, tai niin ainakin uskottiin. Parkanossakin adventtikalenterimyynnillä on perinteet, tosin muutamina edellisinä vuosina jätti lippukunta kampanjan väliin. Tänä vuonna päätimme herätellä henkiin tämän perinteikkään varainhankintamuodon, joka sujuikin oikein hienosti. Kiitos kuuluu kaikille myyjille! Ja nyt heitän

pallon ensi vuodelle. Kun tänä vuonna myimme 75 adventtikalenteria ja enemmänkin olisi mennyt, ei 100 tai 125 kalenterin tavoite voi kuulosta pahalta. Tämänvuotisesta myynnistä saamme pikkuruisen pesämunan Valkeisten remonttiin.

Niin Valkeinen, Valkeisjärven rannalla sijaitseva partiokämpämme tarvitsee pikaisesti kunnostusta. Vuonna 2003 on tarkoitus aloittaa remonttia; mökin katon, lämmityksen, lattian ja katon lämmöneristyksen uusiminen ja sekä saunan lattian ja padan, kiukaan ja hormien uusiminen. Urakkaa on paljon, mutta jostain on aloitettava. Toivon kuitenkin, että yhdessä toimien saamme varoja kerätyksi kunnostukseen ja yhteisvoimin saamme kunnostuksen hyvään vauhtiin ensi vuoden aikana. Siksi suuntaankin toiveikkaan katseeni vanhempien suuntaan, jotta meillä olisi jatkossakin Valkeinen.

Partiovasemmalla

Taru Kujansuu
Lippukunnanjohtaja